NLA: prva domača naloga

Rok oddaje: 3. maj 2017

Na spletno učilnico oddajte `.zip` arhiv (ali kaj podobnega), ki vsebuje vse datoteke (skripta in slike), s katerimi ste prišli do rezultatov, rezultate in poročilo, v katerem jih opišete.

Metode, ki jih implementirate, naj bodo zapisane v skriptih kot funkcije z ustreznimi argumenti. Poleg tega dodajte še skripta, v katerih te metode uporabite na konkretnih podatkih (oglej si primer DN na učilnici).

Sledi opis ozadja problema, ki ga rešujemo. Nato pokažemo, kako določene stvari izvedemo v Matlabu. Zaključimo z opisom nalog.

Ozadje problema

Ukvarjali se bomo z ostrenjem slike $\widehat{B}$, ki je zaradi atmosferskih motenj ter dodatnega naključnega šuma zamegljena podoba prave slike X. Atmosferskim motnjam ustreza t. i. Gaussova zameglitev. Izberemo jo zato, ker lahko v tem primeru končno zameglitev razcepimo na zameglitev po stolpcih in vrsticah. Ko si izberemo matriko zameglitve A, lahko torej najdemo taki matriki A_c in A_r, da velja

$$A \operatorname{vec}(X) = \operatorname{vec}(A_c X A_r^T). \tag{1}$$

Tehnično podrobnost, zaradi katere smo izbrali A_r namesto A_r^T, bomo kmalu pojasnili. Ker matriki $X \in \mathbb{R}^{m\times n}$ s stolpci x_i pripada vektor

$$\operatorname{vec}(X) = \begin{bmatrix} x_1 \\ \vdots \\ x_n \end{bmatrix} \in \mathbb{R}^{mn},$$

je matrika zamegljevanja $A \in \mathbb{R}^{mn\times mn}$ lahko zelo velika: za sliko velikosti 500×500 dobimo matriko A velikosti 250000×250000, kar onemogoči direktno računanje z njo.

Rezultat zamegljevanja je matrika $B = A_c X A_r^T$. Dodali ji bomo še nekaj šuma, tako da izberemo parameter σ in definiramo

$$\widehat{B} = B + E,$$

kjer so elementi matrike E realizacije neodvisnih slučajnih spremenljivk, porazdeljenih kot $N(0, \sigma)$. Poskrbite, da se ob zagonu ustrezne `.m` datoteke vedno zgenerirala ista matrika E (to omogoča preverljivost rezultatov in olajša odkrivanje hroščev v kodi). Pri tem vam lahko koristi funkcija `rng`.

Zaradi dodanega šuma naivna rešitev

$$\widehat{X} = A_c^{-1}\widehat{B}A_r^{-T} = A_c^{-1}(B+E)A_r^{-T} = X + A_c^{-1}EA_r^{-T} \tag{2}$$

ni dobra. Če najdemo singularna razcepa

$$A_c = U_c\Sigma_c V_c^T = \begin{bmatrix} u_{c,1} & \cdots & u_{c,m} \end{bmatrix} \operatorname{diag}(\sigma_{c,1}, \ldots, \sigma_{c,m}) \begin{bmatrix} v_{c,1} & \cdots & v_{c,m} \end{bmatrix}^T$$

in

$$A_r = U_r\Sigma_r V_r^T = \begin{bmatrix} u_{r,1} & \cdots & u_{c,n} \end{bmatrix} \operatorname{diag}(\sigma_{r,1}, \ldots, \sigma_{r,n}) \begin{bmatrix} v_{r,1} & \cdots & v_{r,n} \end{bmatrix}^T,$$

potem lahko (2) zapišemo kot

$$\begin{aligned} \widehat{X} &= \left(\sum_{i=1}^{m} \frac{1}{\sigma_{c,i}} v_{c,i} u_{c,i}^T \right) \widehat{B} \left(\sum_{j=1}^{n} \frac{1}{\sigma_{r,j}} u_{r,j} v_{r,j}^T \right) \\ &= \sum_{i=1}^{m}\sum_{j=1}^{n} \underbrace{\frac{u_{c,i}^T \widehat{B} u_{r,j}}{\sigma_{c,i}\sigma_{r,j}}}_{\widehat{\beta}_{ij}} \underbrace{v_{c,i} v_{r,j}^T}_{V_{ij}}. \end{aligned}$$

Lahko je preveriti, da iz ortogonalnosti V_c in V_r sledi $\|V_{ij}\|_F = 1$, zato koeficienti $\widehat{\beta}_{ij}$ ne smejo biti preveliki. Ker je $\widehat{B} = B + E$, lahko koeficient $\widehat{\beta}_{ij}$ zapišemo kot vsoto $\widehat{\beta}_{ij} = \beta_{ij} + \varepsilon_{ij}$, kjer je

$$\beta_{ij} = \frac{u_{c,i}^T B u_{r,j}}{\sigma_{c,i}\sigma_{r,j}} \quad \text{in} \quad \varepsilon_{ij} = \frac{u_{c,i}^T E u_{r,j}}{\sigma_{c,i}\sigma_{r,j}}.$$

Ker so lahko produkti $\sigma_{c,i}\sigma_{r,j}$ zelo majhni, hkrati pa se zaradi naključnosti šuma vrednost $|u_{c,i}^T E u_{r,j}|$ ne spreminja močno z i in j, lahko dobimo pri naivnem reševanju povsem zmoteno rešitev. Zato - podobno kot smo to storili pri regularizaciji rešitve $Ax = b$ v vektorskem primeru - vpeljemo faktorje regularizacije ϕ_{ij} in raje zapišemo

$$\widehat{X} = \sum_{i=1}^{m}\sum_{j=1}^{n} \phi_{ij}\widehat{\beta}_{ij} V_{ij}. \tag{3}$$

Za to, da postopamo analogno kot v vektorskem primeru, imamo torej dobro praktično motivacijo, vendar je vse tudi teoretično utemeljeno. Izkaže se, da za matriko zamegljevanja A in njena faktorja A_c ter A_r velja zveza

$$A = A_r \otimes A_c,$$

kjer je Kroneckerjev produkt $\otimes$ med splošnima matrikama $C \in \mathbb{R}^{m\times n}$ in $D \in \mathbb{R}^{p\times q}$ definiran kot

$$C \otimes D = \begin{bmatrix} c_{11}D & \cdots & c_{1n}D \\ \vdots & & \vdots \\ c_{m1}D & \cdots & c_{mn}D \end{bmatrix}.$$

Z neposrednim računom se da hitro prepričati, da je $\otimes$ povezan s standardnimi matričnimi operacijami preko naslednjih zvez:

a) $(A \otimes B)\mathrm{vec}(X) = \mathrm{vec}(BXA^T)$,

b) $(A_1 \otimes B_1)(A_2 \otimes B_2) = (A_1A_2) \otimes (B_1B_2)$,

c) $(A \otimes B)^T = A^T \otimes B^T$,

d) $(A \otimes B)^{-1} = A^{-1} \otimes B^{-1}$.

Zveza a) nam omogoča računanje z matriko zameglitve A, če poznamo njena faktorja A_c in A_r. Tiho smo jo uporabili že pri (1) in sedaj je tudi jasno, zakaj dobimo na desni A_r^T. Iz zvez b) in c) lahko izpeljemo

$$(U_r\Sigma_rV_r^T) \otimes (U_c\Sigma_cV_c^T) = (U_r \otimes U_c)(\Sigma_r \otimes \Sigma_c)(V_r \otimes V_c)^T.$$

Lahko se je prepričati, da je $A = (U_r \otimes U_c)(\Sigma_r \otimes \Sigma_c)(V_r \otimes V_c)^T$ singularni razcep matrike A, vendar moramo paziti, saj diagonalni elementi σ_{ij} v matriki $\Sigma_r \otimes \Sigma_c$, ki so produkti singularnih vrednosti A_r in A_c, **niso** urejeni po velikosti. S pomočjo zveze d) pridemo do (izpeljave) rešitve (3).

0.1 Filtri regularizacije

Neurejenost singularnih vrednosti σ_{ij} pri regularizaciji Tihonova ne pride do izraza, še vedno definiramo filtre kot

$$\phi_{ij} = \frac{\sigma_{ij}^2}{\sigma_{ij}^2 + \alpha^2}$$

za neko izbrano vrednost parametra α.

Tudi pri odrezanem singularnem razcepu neurejenosti ni težko zaobiti. Namesto indeksa k, od koder naprej so v standardnem primeru vsi filtri enaki 0, postavimo ekvivalenten pogoj

$$\phi_{ij} = \begin{cases} 1 & ; \quad \sigma_{ij} \geq t \\ 0 & ; \quad \text{sicer} \end{cases} \tag{4}$$

pri izbrani vrednosti parametra t.

0.2 Delo z Matlabom

Oglejmo si nekatere uporabne funkcije za delo s slikami ter nekatere druge, ki nam bodo koristile.

0.2.1 Branje in shranjevanje slik

Slike so predstavljene kot matrike. Če v A shranimo matriko

$$\begin{bmatrix} 0&0&0&0&0&0&0&0&0&0&0&0&0&0&0&0 \\ 0&8&8&0&0&0&0&4&4&0&0&0&0&0&0&0 \\ 0&8&8&0&0&0&0&4&4&0&3&3&3&3&3&0 \\ 0&8&8&0&0&0&0&4&4&0&3&3&3&3&3&0 \\ 0&8&8&0&0&0&0&4&4&0&3&3&3&3&3&0 \\ 0&8&8&0&0&0&0&4&4&0&3&3&3&3&3&0 \\ 0&8&8&8&8&8&0&4&4&0&3&3&3&3&3&0 \\ 0&8&8&8&8&8&0&4&4&0&0&0&0&0&0&0 \\ 0&0&0&0&0&0&0&0&0&0&0&0&0&0&0&0 \end{bmatrix},$$

v Matlabu z ukazi

```
imagesc(A), axis image, colormap(gray)
```

dobimo

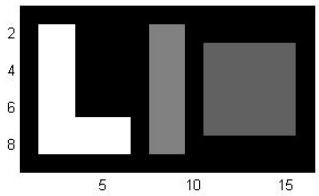

Na podoben način so barvne slike predstavljene s tridimenzionalnimi matrikami.

$$R = \begin{bmatrix} 0&0&0&0&0&0&0&0 \\ 0&8&8&8&8&8&8&0 \\ 0&6&6&6&6&6&6&0 \\ 0&4&4&4&4&4&4&0 \\ 0&2&2&2&2&2&2&0 \\ 0&0&0&0&0&0&0&0 \\ 0&0&0&0&0&0&0&0 \\ 0&0&0&0&0&0&0&0 \end{bmatrix}, \quad G = \begin{bmatrix} 0&0&0&0&0&0&0&0 \\ 0&0&0&8&8&8&8&0 \\ 0&0&0&6&6&6&6&0 \\ 0&0&0&4&4&4&4&0 \\ 0&0&0&4&4&4&4&0 \\ 0&0&0&6&6&6&6&0 \\ 0&0&0&8&8&8&8&0 \\ 0&0&0&0&0&0&0&0 \end{bmatrix}, \quad B = \begin{bmatrix} 0&0&0&0&0&0&0&0 \\ 0&8&8&8&8&0&0&0 \\ 0&6&6&6&6&0&0&0 \\ 0&4&4&4&4&0&0&0 \\ 0&4&4&4&4&0&0&0 \\ 0&6&6&6&6&0&0&0 \\ 0&8&8&8&8&0&0&0 \\ 0&0&0&0&0&0&0&0 \end{bmatrix}$$

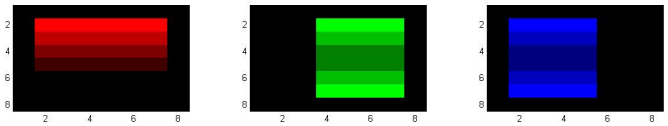

```
X(:,:,1)=R/8; X(:,:,2)=G/8; X(:,:,3)=B/8; imagesc(X)
```

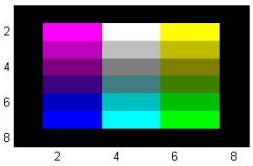

Zunanje slike preberemo v Matlabu s pomočjo ukaza `imread`. Tako npr. z

```
A = imread('butterflies.tif');
imagesc(A)
axis image
```

v Matlabu dobimo tridimenzionalno matriko $A \in \mathbb{R}^{474\times852\times3}$, ki predstavlja sliko

Če smo prebrali črnobelo sliko, uporabimo še ukaz `colormap gray`, da bo narisana slika res črnobela (ukaz spremeni zgolj prikaz slike in ne slike same).

Za pretvorbo barvne slike `A` v črnobelo uporabimo klic `rgb2gray(A)`. Če ni na voljo, potem lahko uporabimo ukaz

```
CB = 0.2989 * A(:,:,1) + 0.5870 * A(:,:,2) + 0.1140 * A(:,:,3);
```

(glej dokumentacijo za `rgb2gray`). Tipično so števila a_{ij} v matriki A tipa `int` in zavzemajo vrednosti $0 \leq a_{ij} \leq 255$. Če želimo sliki prišteti nekaj šuma, ki je po navadi realna matrika, in rezultat shraniti, lahko to storimo tako, da

1) pretvorimo števila a_{ij} v realna: ukaz `A = im2double(A)` opravi transformacijo $a_{ij} \mapsto a_{ij}/255$,

2) prištejemo šum $A = A + E$,

3) shranimo novo sliko z ukazom `imwrite(A, 'mojaNovaSlika.jpg')`.

Opazimo lahko, da bo ukaz `imread('mojaNovaSlika.jpg')` vseeno vrnil matriko z elementi tipa `int`.

0.2.2 Paket HNO

Algoritmi za zameglitev slik v Matlabu so na voljo v paketu HNO, ki ga je pripravil Per Christian Hansen. Paket dobimo v datoteki `HNO.zip`, ki se nahaja na naslovu

`http://www.imm.dtu.dk/~pcha/HNO/`

Denimo, da imate sliko velikosti $m \times n$. Matriki A_r in A_c, na kateri razcepimo Gaussovo zameglitev, dobite v Matlabu z ukazi:

```
[PSF, center] = psfGauss([n,m],s);
[Ar, Ac] = kronDecomp(PSF, center);
```

Tu je s parameter Gaussove zameglitve (večji ko je, bolj je slika zamegljena, normalna vrednost je npr. 2). Ukaz

```
imagesc(PSF)
```

prikaže, kako zameglitev, ki je podana z matriko `PSF` (point spread function), deluje na sliko, ki ima en sam bel piksel v sredini. Zameglitev potem na isti način razmaže vse piksle v sliki, ukaz `kronDecomp` pa iz `PSF` izračuna ustrezni matriki A_r in A_c.

Pomagate si lahko tudi z ukazoma `tsvd_sep` in `tik_sep`, katerih uporabo raziščite sami.

0.2.3 Razno

Singularni razcep dobimo z ukazom `[U, S, V] = svd(A)`. Če se želite poigrati z vektorizacijo matričnih enačb, sta koristna npr. `reshape`[1] (za funkcijo vec) in `kron` (za izračun $\otimes$).

Regularizirano rešitev $\widehat{X}$ iz (3) lahko dobimo tako:

1) Izračunamo števila $\phi_{ij}\widehat{\beta}_{ij}$ in jih shranimo v matriko M:

   - izračunamo $W = \Sigma_c^{-1} U_c^T \widehat{B} U_r \Sigma_r^{-1} \in \mathbb{R}^{m \times n}$: `W = Sc\Uc'*B*Ur/Sr`,
   - izberemo filtre ϕ_{ij} in jih shranimo v matriko `F`,
   - izračunamo produkt po komponentah: `M = F .* W`,

2) Izračunamo še `Xreg = Vc * M * Vr'`.

[1] V Octavu `vec`.

Za konec dodajmo še naslednje:

- Kubični polinomski zlepek razreda $\mathcal{C}^2(\mathbb{R})$ dobimo s pomočjo funkcije `spline`[2]. Odvod polinoma lahko dobimo s `polyder`.
- Podatke iz datotek tipa `<ime>.mat` naložimo z ukazom `load <ime>.mat`.
- Ukaz `[urejen, indeksi] = sort(seznam)` vrne seznama `urejen` in `indeksi`, za katera velja

  $$\texttt{urejen(i)} \leq \texttt{urejen(i + 1)} \quad \text{in} \quad \texttt{seznam(indeksi) = urejen},$$

  kar bomo potrebovali pri nalogi 2 pri urejanju singularnih vrednosti σ_{ij} in izrisovanju števil $u_{c,i}^T \widehat{B} u_{r,j}$ v skladu s to ureditvijo.

Osnovni opis naloge

Ukvarjali se bomo s tremi slikami: dvema, ki ju dobimo iz datotek `tabla.mat` in `skrivnost.mat`, ter eno, ki si jo izberete sami (naj bo ostra in primerne velikosti, lahko je črnobela). V `.mat` datotekah se poleg zamegljene črnobele slike, ki je shranjena v spremenljivki `B`, nahajajo še matrike `Ac` in `Ar` ter `PSF` in `center`.

Pri opisu sledečih nalog bomo zapis nekoliko standardizirali ter iskanje začetne matrike X, ki predstavlja sliko, obravnavali kot reševanje enačbe $A\boldsymbol{x} = \boldsymbol{b}$, pri čemer je A naša matrika zamegljevanja in $\boldsymbol{b} = \widehat{B}$.

V nalogah bomo na različne načine skušali priti do faktorjev filtra ϕ_i in rešitev zapisali kot

$$\boldsymbol{x} = \sum_i \phi_i \frac{u_i^T \boldsymbol{b}}{\sigma_i} v_i,$$

kjer vektorje v_i in u_i ter števila σ_i dobimo iz singularnega razcepa matrike A.

1 Regularizacija Tihonova

Začetno sliko bomo poiskali s pomočjo regularizacije Tihonova in poskušali najti optimalno vrednost $\alpha \geq 0$ za minimizacijski problem

$$\min_{\boldsymbol{x}} \|A\boldsymbol{x} - \boldsymbol{b}\|_2^2 + \alpha^2 \|\boldsymbol{x}\|_2^2 . \tag{5}$$

[2] V Octavu `interp1` z dodatnim argumentom `'spline'`.

Vidimo, da gre pri gornjem problemu za iskanje ravnotežja med členoma $\eta(\boldsymbol{x}) = \|\boldsymbol{x}\|_2^2$ ter $\rho(\boldsymbol{x}) = \|A\boldsymbol{x} - \boldsymbol{b}\|_2^2$. Pri majhnih vrednostih α bo ρ majhen in η sorazmerno velik. Z večanjem vrednosti α pričakujemo rast ρ in padanje η. Če za vse $\alpha \in [0, \infty)$ izračunamo rešitev problema (5) in jo označimo z $\boldsymbol{x}(\alpha)$, potem dobimo t. i. L-krivuljo, podano s parametrizacijo

$$L(\alpha) = (\log \rho(\boldsymbol{x}(\alpha)), \log \eta(\boldsymbol{x}(\alpha))).$$

Ime je dobila po svoji značilni obliki, ki je razvidna s slike 1. Namesto ρ in η narišemo raje njuna logaritma, saj je sta tako repa bolj poudarjena in je laže najti *točko preloma*, ki jo iščemo. Točka preloma bomo definirali kot točko,

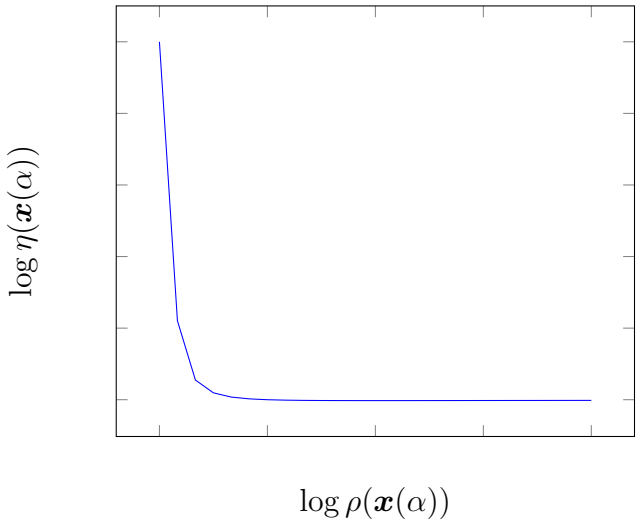

Slika 1: L-krivulja (slika je simbolična)

v kateri ima $L(\alpha)$ največjo ukrivljenost $\kappa(\alpha)$. Vpeljimo oznaki

$$\widehat{\rho} = \log \rho \quad \text{in} \quad \widehat{\eta} = \log \eta,$$

pri čemer smo opustili pisanje argumenta α. Spomnimo se, da je

$$\kappa = \frac{|\widehat{\rho}'\widehat{\eta}'' - \widehat{\rho}''\widehat{\eta}'|}{\|(\widehat{\rho}, \widehat{\eta})'\|_2^3}. \tag{6}$$

Da bi lahko uporabili zgornjo formulo, moramo dokazati naslednji enakosti, v katerih smo vpeljali $\beta_i = u_i^T \boldsymbol{b}$.

$$\eta(\alpha) = \|\boldsymbol{x}(\alpha)\|_2^2 = \sum_i \frac{\sigma_i^2 \beta_i^2}{(\alpha^2 + \sigma_i^2)^2} \tag{7}$$

$$\rho(\alpha) = \|A\boldsymbol{x}(\alpha) - \boldsymbol{b}\|_2^2 = \|r_\perp\|_2^2 + \sum_i \frac{\alpha^4 \beta_i^2}{(\alpha^2 + \sigma_i^2)^2} \tag{8}$$

Vektor $r_\perp$ je definiran kot $r_\perp = \boldsymbol{b} - \sum_i \beta_i u_i$, tj. ostanek iz ortogonalnega komplementa podprostora, ki ga razpenjajo u_i, ki bi ga dobili pri metodi najmanjših kvadratov oz. pri $\alpha = 0$.

1.1 Predpriprava

Dokažite zvezi (7) in (8) in izračunajte (prve in druge) odvode, ki nastopajo v (6). Verjetno bo koristno, da izračun $\kappa(\alpha)$ shranite kot funkcijo v neko `.m` datoteko, saj bo to sestavni del vseh sledečih podnalog te naloge.

1.2 Neposreden izračun ukrivljenosti

Najdite točko $\alpha_{\max}$, v kateri je dosežena maksimalna ukrivljenost, tako da maksimizirate (6).

1.3 Približen izračun

V praksi se lahko zgodi, da je minimizacijski problem, ki ga rešujemo v (5), časovno zahteven, zato bi radi prišli do približka za $\alpha_{\max}$ z malo izračuni $r(\alpha)$. Možen algoritem je sledeč:

Algoritem 1 približni κ

1: izračunaj nekaj točk $L(\alpha_i)$ navpičnega dela L-krivulje, $1 \leq i \leq N_1$
2: izračunaj nekaj točk $L(\alpha_i)$ vodoravnega dela L-krivulje, $N_1 < i \leq N$
3: $S \leftarrow \{(\alpha_i, L(\alpha_i)) \mid 1 \leq i \leq N\}$
4: **for** $k = 1, 2, \ldots$ **do**
5: $\quad z_S \leftarrow$ kubični zlepek skozi točke iz S
6: $\quad \alpha_{\max}^k \leftarrow \alpha$, pri kateri ima krivulja, ki jo določa z_S, max ukrivljenost
7: $\quad \kappa_k = \kappa_{z_S}(\alpha_{\max}^k)$
8: $\quad$ dodaj $(\alpha_{\max}^k, L(\alpha_{\max}^k))$ v S
9: **end for**

Kubični zlepek z_S je torej oblike

$$z_S : \alpha \to (\bar{\rho}(\alpha), \bar{\eta}(\alpha)),$$

torej najdemo približek ločeno za $\widehat{\rho}$ in $\widehat{\eta}$. Naj bo dvakrat zvezno odvedljiv, saj je cilj izračunati približek za κ.

Zaustavitveni pogoj ter število izračunanih točk na začetku izberite sami. Lahko preizkusite različne možnosti. Pri izbiri izhajajte iz tega, da je izračun $L(\alpha)$ najdražja operacija v algoritmu.

2 Odrezani singularni razcep

Tu faktorje filtra ϕ_i definiramo kot

$$\phi_i = \mathbf{1}[i \leq K],$$

kjer je $\mathbf{1}$ indikatorska funkcija. Vemo, da je

$$\widehat{\boldsymbol{x}} = A^{-1}\widehat{\boldsymbol{b}} = A^{-1}\boldsymbol{b} + A^{-1}\boldsymbol{e} = \boldsymbol{x} + A^{-1}\boldsymbol{e},$$

kje je $\boldsymbol{e}$ vektor šuma in $\boldsymbol{b}$ zamegljena slika začetne slike $\boldsymbol{x}$. Ker je vektor $\boldsymbol{e}$ naključen in je

$$A^{-1}\boldsymbol{e} = \sum_i \frac{u_i^T \boldsymbol{e}}{\sigma_i} v_i,$$

so vsi skalarni produkti $u_i^T \boldsymbol{e}$ približno enako veliki, zato bodo pri majhnih σ_i koeficienti $u_i^T \boldsymbol{e}/\sigma_i$ veliki in bo pravi $\boldsymbol{x}$ izgubljen (po navadi namreč $|u_i^T \boldsymbol{b}|$ pada). Želimo si torej K, pri katerem bomo v rešitev vključili dovolj komponent, hkrati pa bo dovolj majhen, da šum ne bo prišel pretirano do izraza. (S slike 2 je razvidno, da bo od nekega i naprej šum popolnoma zasenčil pravo sliko.)

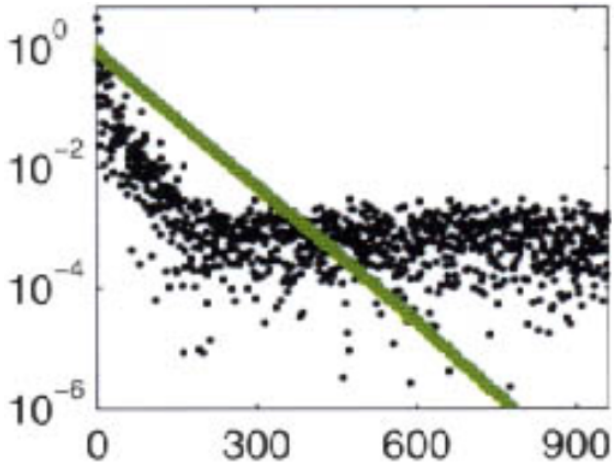

Slika 2: Singularne vrednosti (zelene pike) ter vrednosti $|u_i^T \widehat{\boldsymbol{b}}|$ v odvisnosti od i. Vir: Str. 60 v Per Christian Hansen, James G. Nagy, Dianne O. O'Leary. *Deblurring Images, Matrices, Spectra and Filtering*, Society for Industrial and Applied Mathematics. Philadelphia, PA, ZDA.

Zapišite vsaj en algoritem, ki iz velikosti skalarnih produktov $|u_i^T \widehat{\boldsymbol{b}}|$ ter singularnih vrednosti σ_i najde smiseln K, pri katerem opravimo odrez. Preizkusite ga na izbranih slikah. Je morda mogoče *na roke* dobiti boljše rezultate?

Spomnimo, da v resnici namesto K iščemo mejo t iz enačbe (4).

3 Obdelava rezultatov

Poženite algoritme in najdite rešitve za različne stopnje šuma in zamegljevanja (kjer matriki A_r in A_c nista že določeni). Rezultate prikažite tudi grafično. Pri regularizaciji Tihonova analogu slike 1 dodajte še točko, ki ustreza optimalnemu α, ki ste ga našli.

Pri odrezanem singularnem razcepu pa lahko analogu slike 2 dodate razmejitveno črto, ki označuje mesto odreza. Tu bo treba singularne vrednosti σ_{ij} matrike A urediti.

- Do kako velike stopnje šuma oz. zamegljevanja še dobimo smiselne rezultate?
- Ali algoritmi vračajo občutno slabše rezultate pri velikih motnjah?
- Kakšne so kvalitete rešitev, ki jih dobimo pri prvi in drugi nalogi? Se močno razlikujejo?
- Ali manjša razlika $\left\|\hat{X} - X\right\|$ med začetno sliko in najdeno rešitvijo vedno pomeni tudi večjo kvaliteto slike $\widehat{X}$?